

L'HORA NOVA

AUSTERITAT DE GUERRA

El conseller-regidor de Seguretat Interior del nostre Ajuntament, ha dictat assenyades restriccions amb referència als esplais que de consuetud es donen els ciutadans en els cafès, societats i establiments similars. La contrarietat que alguns hauran experimentat, estem segurs que aviat la trobaran injustificada perquè entraran en la lògica dels sacrificis que a tots els ciutadans ens imposa la guerra. I ells mateixos es mostraran joiosos de veure's lliures d'una trava que els feia semblar uns despreocupats completament absents de les dolors de la lluita.

No n'hi hauria prou amb l'heroisme dels nostres germans del front, per a guanyar la guerra. L'organització bèl·lica, el proveïment i el mantenir l'equilibri de la producció és de la responsabilitat de l'exèrcit de reraguarda, i sense una moral i una disciplina ferma, no rutllaria l'engranatge que ens ha de fer forts per a vèncer i preparar l'adveniment de la nova societat. Si hi ha un codi sever per als milicians que fan la guerra, també ha de tenir aplicació per als mobilitzats civils — que ho són tots els nacionals, — per a castigar les faltes de negligència i el comportament dubtós en tots els casos d'inobservança de les consignes dels organismes dirigents. Per això trobem lloable tota iniciativa, que parteixi dels llocs de responsabilitat, que vagi encaminada a produir saludables efectes per a mantenir la moral de la guerra. Ací i a tot arreu, hi han nuclis de ciutadans que, malgrat la seva formació antifeixista, no corresponen amb l'esforç de treball que es fa necessari. Cal que tots els passius es desvetllin i compreguin que la guerra no es guanyarà solament amb la voluntat, sinó que s'hi han de posar totes les possibilitats del nostre poble, dintre les quals l'esforç individual fa la suma del conjunt de forces emprenedores i decisives per a dur-nos la victòria.

Ningú s'ha de doldre dels sacrificis que imposa la guerra. El penediment seria terrible si pel nostre egoisme o per altres nafres tant o més repugnants, els pobles hispànics haguessin de sofrir el despotisme del domini feixista.

EXPECTATOR

Tot per anular la guerra

Cal confessar encara que un cop fou sufocat ací el moviment feixista caiguérem en errors lamentabilíssims en contra dels quals molt s'ha de fer si no volem la durada de la guerra i l'enderrocament complet de la nostra economia. Cosa urgent és aquesta que és precís recordar-la sovintment per a reflectir de seguit la solució que pertoca i que cau de ple a molts milions d'antifeixistes.

Passat el 19 de juliol, hi hagué, especialment a Catalunya, per part de les grans multituds de treballadors de totes menes, el voler i l'ansia de la realització immediata del seu millorament econòmic social. Fins a cert punt la guerra semblava oblidada i sempre hom veia, per damunt de tot, que l'hora de la reivindicació de la massa obrera semblava arribada. El clam del moment era el sindical i la lluita més ferma i més intensa es feia per la transformació social del país.

No pot negar-se, encara que pesi, la desagradable realitat que vegérem en els inicis d'aquesta època nova que estem vivint. Trist és consignar-ho, especialment avui, en la plena brega als voltants de Madrid, i quan l'esforç de tots és més necessari per anihilar la guerra. Però el fet és verídric i prou cru per a propagar-lo amb l'afany únic de què en el futur sigui el guia eficaç i ràpid que ens condueixi vers la fita desitjada, la curulla de progrés humà.

Es visible que l'estat desorganitzat de l'ahir ha estat vençut per l'organitzat que ara creix. Hom percep ben bé el desig de què la guerra sigui anul·lada en un termini ben curt, per a poder fer, damunt de les terres lliures d'Espanya, un gran Estat de convivència social més àmplia i més segura.

Però — no podem negar-ho — algun cas especial sorgeix de tant en tant per a entrebançar la nostra marxa. Ara n'acabem de llegir un a un diari nocturn barceloní. Es tracta d'un grup d'obriers que no volen treballar més de sis hores cada dia, amb un jornal equivalent a la renovació econòmica que molts equivocadament creuen. El fet del tot concret, és molt repudiable. No volem citar amb exactitud el perquè. Prou s'ho pot fer el lector. Casos com aquest, se'n veuen arreu amb massa sovintesa. Hi ha qui té un concepte molt apartat de la raó de les hores greus que estem vivint.

Existeixen aquests fets en la vida d'avui. Són — és cert — en perjudici de tots nosaltres, de les multituds antifeixistes que treballen fermament al lloc que sigui, amb la finalitat de cercar la pau damunt el triomf del feixisme. I no hem de permetre'ls aquests fets com no permetíem abans, fos com fos, la continuació de l'Estat desorganitzat i desproveït d'autoritat. La nostra missió és contra el feixisme; és contra la guerra que ens han declarat tots els exèrcits feixistes de l'Univers. Primer, i abans que tot, la guerra. Després, un cop finida aquesta, ja tindrem prou temps per a refer el país i per a dotar-lo del sistema polític que li correspongui.

Guerra als incontrolats que, disfressats de revolucionaris, cerquen afanys particulars. Breguem per la multitud, per la massa antifeixista del nostre poble, que no vol guerra, per viure la pau i el progrés. Un crit unànime que compregui l'anhel del nostre poble. Una empenta de tots, des d'on sigui, per esclafar d'un cop el feixisme i celebrar la victòria.

J. C. R.